

1940 г. Затова тук има много топоними с такъв произход: *Алибеговец, Бейската могила, Бейската вада* и др.

За да държи в покорство васалното Кримско ханство, султанската власт заселва в българските земи принцове-султани, като им дава земи под формата на хас. Такива султани има в селата Жельо войвода, Блатец, Горно Александрово, Глушник, Малко Чочовени, Ковачите. В землищата на тези села има много наименования със съставна дума *султан*.

В мюсюлманските земи съществува особена форма на собственост – вакъф, предназначена да осигури средства за поддържане на богоугодни места – джамии, медресета (училища), кервансарай, мостове и др. В Сливенско вероятно голяма част от манастирските земи, след размириците в началото на XV в., са превърнати във вакъфи. Ранните османски документи третираят като вакъфи Сливен, изчезналото село Матей, Речица, Ново село (сега квартал на Сливен, Кадъ (също квартал на Сливен, изчезналото неуточнено село Кермианлу (което е възможно да е било в м. Кирмилница, югозападно от Сливен. От тази форма на собственост е останало названието *Вакъфа*, северно от с. Самуилово. Вакъфи са и джамиите и техните земи, също намерили място в топонимията.

* * *

До края на XIV в. има само откъслечни данни за имена на селища и крепости. В периода на османското владичество положението коренно се променя. Съхранените османски архиви, от които не всичко е известно, дадоха обилни сведения за селищата в Сливенска каза. Много селища са локализирани времево няколко века назад. Ако преди се е знаело мястото, но се е търсело името, сега е обратно – знаят се имената на много селища, но не се знае местоположението им. От анализа на наличните документи става ясно, че много от старите селища са оцелели до днес. Появили са се нови, които също вече не съществуват. Част от селищата престават да съществуват през размирното, т. нар. кърджалийско време в края на XVIII и началото на XIX в.

Една характерна особеност за селищата в Сливенско е тяхното преместване. Почти няма селище с по-дълга история, което да не се е местило. Народните предания посочват различни причини за това: разорение на предишното селище – Ново село, сега квартал на Сливен, бягство от епидемии – Градско, Ичера, пострадали от набези на войски и разбойници, движещи се по главни пътища – старото Гергевец – Тавазлий, изселване – Матей, неблагоприятни условия за живот – наличие на много змии – Твърдица, Сборище, Кермен и др. Последното преместване е на с. Калояново през 1897 г. – заради малария. При него се наблюдава динамика в промяната на наименованията от конкретното към обобщаващото: *Вехто Калояново, Ветото село, Ветия юрт, Юрта*.

Селищата може да бъдат разделени на няколко типа по време на образуване. Една част онаследяват съществуващите от предосманско време селища: *Сливен, Твърдица, Ичера, Сотиря*. Към тях можем да прибавим селища с явно